

מערכת ערב רב | חדשות והודעות | 11/07/2021

שירה זלוור ורוני טהרלב הן הזוכות בפרס שיף לאמנות לשנים 2021– 2022

הפרס כולל מענק כספי בסך 10,000 דולר לכל אחת מהן, ותערוכת יחיד מלווה בקטלוג במוזיאון תל אביב לאמנות. תערוכה לשירה זלוור תפתח ביוני 2022, תערוכה לרוני טהרלב תתקיים במהלך 2023

שיתוף 12

פוסט

שירה זלוור, ללא כותרת, 2015, צילום: יובל חי

רעדת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית החליטה השנה להעניק את הפרס לשתי אמניות: זוכת הפרס לשנת 2021 היא שירה זלוור ולשנת 2022 רוני טהרלב. הפרס כולל מענק כספי בסך 10,000 דולר לכל אחת מהן, ותערוכת יחיד מלווה בקטלוג במוזיאון תל אביב לאמנות. תערוכה לשירה זלוור תפתח ביוני 2022, תערוכה לרוני טהרלב תתקיים במהלך 2023.

83 אמנים הגישו את מועמדותם לפרס השנה. האמניות הזוכות נבחרו על ידי חבר שופטים שכלל את האוצרת הראשית של מוזיאון תל אביב לאמנות מירה לפידות, האוצרת עמנואלה קלו, עו"ד גיל ברנדס, חבר מועצת המנהלים דורון סבג, וד"ר דורון לוריא. משקיפים: מנכ"לית מוזיאון תל אביב לאמנות טניה כהן-עוזיאל, ומייסד הפרס דובי שיף.

מנימוקי חבר השופטים לבחירה: "לראשונה בחרה הוועדה להעניק את הפרס השנה לפסלת. יש בכך חידוש ומתיחת גבולות הפרס, שמזה 14 שנים הוענק לאמניות ואמנים בתחום הציור והרישום, והצעה למבט רחב יותר על העשייה הפיגורטיבית-ריאליסטית במדיום אחר."

שירה זלוור, רועה גרמני, 2017

שירה זלוור (נ' 1978), בוגרת המדרשה במכללת בית ברל, ותולדות האמנות ותיאטרון באוניברסיטה העברית בירושלים, לימדה במחלקה לאמנות רבת-חומית בשנקר. החלה להציג לפני למעלה מ-15 שנים עבודות פיסול קטנות ממדים עשויות שעווה וצבועות בצבעי אקריליק.

הדמויות עתירות הפרטים שאותן יצרה, נראו כמלאכת יד רבת־כישרון של חובבים או כבובות הנמכרות בחנויות מזכרות – מהלכות על התפר בין הפולקלוריסטי לאמנותי. מאז שכללה זלוור את צורת הביטוי הזו, דרך משחקים בקנה מידה כאמצעי לחקור את מושג המודל – יצירה תלת־ממדית המייצגת דבר מה בזעיר אנפין – דוגמת פסל של בניין שיכון מוזנח, בשונה מהמודלים המיופים המשמשים אדריכלים. בשנים האחרונות החלה לעבוד בגודל טבעי, כאשר הפסל הוא ביחס 1:1 לאובייקט הממשי שאותו הוא מייצג. זלוור רותמת את המסורת הארוכה של פיסול ריאליסטי, כדי להצביע על הסביבה הישראלית – האנושית והבנויה – על כל חינה ופגמיה, ובה בעת מעלה שאלות עקרוניות בדבר היחס בין פיסול ריאליסטי ובין הדברים שאותם הוא מייצג בעולם.

רוני טהרלב, "אור אחר מזה", 2018, צילום: יורם בוזגלו

רוני טהרלב (נ' 1964) היא ציירת פיגורטיבית בעלת שפה מגובשת ומובחנת, העוסקת בדמות האנושית. אפשר לראות בגוף עבודתה הנפרש על פני כשלושה עשורים, חקר מתמשך של סוגת הדיוקן. ציוריה הם התכתבות אינטימית ורבתיידע עם תולדות האמנות, החוקרת ללא הרף את הנחות היסוד של המסורת הקלאסית ומהרהרת על אודותן. טהרלב מתכתבת עם נושאים דתיים, מיתולוגיים וספרותיים, כאשר בדרך כלל תמונותיה טומנות בחובן משמעות אלגורית שחוט של מסתורין ואל-זמניות נמשך מהן. טהרלב עסוקה גם באופני הייצוג של נשים: כיצד הן נראות בתנוחות הקלאסיות המוכרות, כשהציירת משנה אותן מעט ומשחררת אותן מן האילוצים התרבותיים שתחמו אותן לאורך תולדות האמנות, וקיבעו את משמעותן. חקירה מתמשכת זו לקחה את טהרלב צעד אחד נוסף בסדרת דיוקנאות של דמויות בעלות זהות מגדרית עמומה, השואפות אל נקודת האפס של המגדר: הנקודה שבה נעלמת ההבחנה בין

גבר לאישה. יצירתה העקבית והמחויבת של טהרלב מגלמת את הערכים שאותם מבקש פרס שיף להוקיר. רוני טהרלב מלמדת רישום וציור בבצלאל, ובין היתר נבחרה על ידי מוזיאון הלובר להשתתף בתערוכה "הירח: ממסע ממשי למסעות מדומיינים" לציון 50 שנה לנחיתת האדם על הירח, שהוצגה בגראן-פאלה בפריז באביב 2019.

הודעות וחדשות חדשות והודעות מוזיאון תל אביב לאמנות פרס שיף רוני טהרלב שירה זלוור

[SHARE](#)

שיתוף 12

פוסט

מיון לפי הישנות ביותר

0 תגובות

הוספת תגובה...

פלאגין התגובות של פייסבוק

כתיבת תגובה

האימייל לא יוצג באתר. שדות החובה מסומנים *

התגובה שלך *

שם *

אימייל *

אתר

להגיב

דף הבית קהילה הושק פסלם של הזוג בן גוריון - פולה ודוד שיצרה האמנית שירה זלוור בשדרות בגן גוריון

הושק פסלם של הזוג בן גוריון – פולה ודוד שיצרה האמנית שירה זלוור בשדרות בגן גוריון

עיריית תל אביב-יפו ערכה אתמול (ג') טקס הסרת לוט מפסלם של הזוג בן גוריון – פולה ודוד שיצרה האמנית שירה זלוור בהתבסס על תצלומי עבר של הזוג. הפסל מתעד סצנה ריאליסטית בגודל 1:1 של הזוג עומד זה לצד זו ולצידם מקבץ יונים (האופייניות מאוד לכיכרות ושדרות העיר). המיקום הנבחר להצבת הפסל הוא שדרות בגן גוריון, מול בית בן גוריון.

רון חולדאי, ראש עיריית תל אביב-יפו: "קידום היצירה והתרבות היא ערך מרכזי של העירייה- ולצד סבסוד מאסיבי של מאות גופי תרבות, מוסדות, להקות ואמנים, אנו גם מנכיחים אמנות במרחב הציבורי. הצבת הפסל של הזוג פולה ודוד בן גוריון, ממש מול ביתם התל אביבי, היא דוגמא לאמנות רחוב המתכתבת עם ההיסטוריה העירונית של העיר העברית הראשונה, בה הכריז בן גוריון על הקמת מדינת ישראל. מי שהיה מדינאי וראש הממשלה הראשון של ישראל, הקדיש את חייו לחזון הציוני ולבניית מדינת ישראל והתפתחותה כמדינה דמוקרטית ויהודית. אך הוא היה גם תושב העיר וחי בה בצניעות עם פולה אשתו וכך גם בחרנו להנציחם בשדרה".

טקס הסרת הלוט קרדיט צילום כפיר סיון

האמנית שירה זלוור בחרה להציג את ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל, כאחד האדם, כאזרח וכתושב תל אביב-יפו, העיר שחי בה עם אשתו פולה בן גוריון. הפסל הנושא את השם 'פולה ודוד בן גוריון' מוצב ללא גינונים, מחוות ניצחון או פאר, אלא כזה שמתאר זוג צנוע של מבוגרים ישראלים אשר מהווים השראה מעצם נוכחותם האנושית.

הבמה עליה מוצב הפסל עשויה גרנוליט, חומר המוכר היטב לתושבי תל אביב ומזכיר את צבעי הנגב. פולה ודוד בן גוריון לבושים כמו זוג רגיל מתקופתם, לצד היונים, הם מציגים רגע מיוחד, מינורי ואינטימי שכל אחד יכול להזדהות איתו – רגע יומיומי ואנושי. היונים בפסל מדגישות את המקום הישראלי ואת הווייתם של דוד ופולה בן גוריון כחלק מהמרקם ההיסטורי של השדרה ושל העיר.

שירה זלוור היא פסלת, בוגרת המדרשה לאמנות, בית ברל. זוכת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית לשנת 2021. בשנת 2022 הציגה את תערוכת היחיד "התכנסות ציפורים" במוזיאון תל אביב לאמנות. יצירותיה באוספים ציבוריים ופרטיים רבים, ופסל "פולה ודוד בן גוריון" הוא חלק מאוסף האמנות הציבורית של העיר תל אביב-יפו שבימים אלו מתחדש בעשרות עבודות פיסול מעוררות השראה שיוצבו ברחבי העיר.

האמנית שירה זלזור לצד הפסל צילום כפיר סיון

עם השלמת עדכון חזון העיר ב-2018, החלה המחלקה לאמנויות של עיריית תל אביב- יפו לפתח מדיניות להצבת אמנות במרחב הציבורי. מדובר על תהליך עומק שכלל מיפוי, סקירת מודלים בינלאומיים, ראיונות של אנשי מקצוע ושיתוף בעלי עניין. בסופו, גובש מסמך מדיניות סדורה ראשון מסוגו. זה סלל את הדרך לאישורו ותקצובו של פרויקט פיסול רחב היקף, תקדימי מסוגו בארץ, הכולל הזמנה והצבת 30 פסלי חוצות חדשים ברחבי עיר, שהוזמנו מאמנים רב תחומיים מהמובילים בארץ והצבה מחודשת ל-8 פסלים נוספים מאוסף מוזיאון תל אביב.

העבודות הרבגוניות מתכתבות עם אופייה של העיר ונותנות פרשנות שונה למרחב ולסוגיות העולות ממנו. לטובת הפרויקט נבחרו חמש אוצרות ואוצר (עדנה מושנזון, סמדר שינדלר, איה בן רון, ורדית גרוס ואודי אדלמן) לעבוד לצד הוועדה העירונית להצבת אמנות במרחב הציבורי בראשות מנהלת המחלקה לאמנויות של עיריית תל אביב-יפו.

בחודשים הקרובים, יסתיים תהליך הצבת כל הפסלים החדשים. אלו יצטרפו ל-184 הפסלים ה'ותיקים' שמוצגים בתל אביב-יפו. בנוסף, כל הפסלים במרחב הציבורי לאורך השנים, עוברים תהליך קיטלוג במערכת מיוחדת, שבסיומו יוגדרו באופן רשמי כאוסף.

"הצד החיוני", 2013, צילום: אורי ברי

תחושה של אנושיות

במשך שנים היא יצרה זמירות מייאטוריות, כעת היא מפסלת פסלים במודל טבעי. שירה זלור, שזכתה החודש בפרס שיק, מתמקדת ביצירתה בדיכונות אישיים וקולקטיביים

מהאלבום המשפחתי וחלקם מחזירה אישית. אחד מפסליות הוא בניין שיכון ברחוב רש"י ברחל אביב. הוא נראה מרופט, אולי מתוך עיירת פיתוח, עמוס בתרסיסים, מזגנים, מכלי גז ומזגנים. היא גם יצרה קבוצת פסלים של נשרים, בעקבות שדות אמו בפרנקפורט, שבה צפתה בקבוצת נשרים במזוואה השבעה המקומי. "נשר היא חיה עם דימיון אליין, אך זה כמו לפחד מהקבר", היא אומרת. "יש גניעה במוות, אבל לא ביוצר שלה. נוכחות של נשר מרמזת על מוות. בגלל שני, הנשר הוא חיה קראה לעבודה "עורא וקוטביות הוא חיה קראה לעבודה "עורא כמה שזה נפלא".

נעמה רבנה

זלור יצרה במשך שנים זמירות מייאטוריות, ובאחרונה החלה ליצור פסלים במודל טבעי. כך למשל היא פיסלה תממה ובה עשרות עצים של צמחים מסוגים שונים. "אני מנסה ליצור משהו שיש לו תחושה של אנושיות", היא מסבירה. "אני מפסלת בשעווה שהיא תומך עם תכונות אנושיות, היא משתנה עם הזמנאות והיא שקופה כמו עור אנושים והשבים שמשהו שעשוי משעווה ייגמ וייקלם. זו פגיעות אנושית מאוד".

ביצירתה היא עוסקת בדיכונות אישיים וקולקטיביים. את רוב הפסלים היא יוצרת על פי תצלומים. היא מפסלת רגעים יום יומיים מוכרים, חלקם

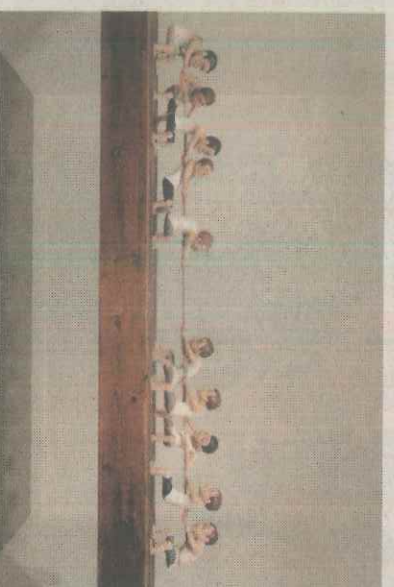
האמנות שירה זלור, שזכתה החודש בפרס שיק לאמנות, היא הפסלת הראשונה שזכתה בפרס מאז נוסד ב-2008. זלור, בת 43, היא בוגרת המדרשה למחלוקה במחלוקה לאמנות לפני יותר מ-15 שנים עברות פיסול קטנות ממדים עשירות שעות וצבעות בצבעי אקריליק. צוות השופטים שבוחר בה מבין 83 אמנים שהגישו מועמדות לפרס אמר שבבחרתה יש חידוש ומחירה. ובולות הפרס "שזה 14 שנים הענק לאמנות ואמנים בתחום היצירה והיישום, והצעה למבט רחב יותר על העשייה הפינורטיבית דאליסטית במדיום אחר".

Marina Gudinaga Monetti: צילום: 2011, "השתקפות"

ללא כותרות, 2015, צילום: יובל חי

"משיכה בתול", 2009, צילום: רמי מימון

"רש"י 44", 2007, צילום: רמי מימון

רשימות תל אביביות

דוד ופולה חזרו לשכונה

עם הפסלת שירה זלוור בשדרה מול בית בן גוריון

לעקוב

אברהם בלבן

27 בפברואר 2024

יום שני, שבוע שלישי של פברואר. מעבר לתריס נראית תל אביב מזמינה לטיול כמו שהזמינה לפני שנים רבות את נתן אלתרמן: "באור ובגשם העיר מסורקת. / היפה באמת — היא תמיד ביישנית. / אלך נא היום עם בתי הצוחקת, / בין כל המראות שנולדו שנית" ("שדרות בגשם", מתוך "כוכבים בחוץ"). יום כזה, שבו חצי־שעה של גשם מתחלפת בשמש חמימה וחוזר חלילה, אין כמוהו לטיול בעיר.

בשדרות בן גוריון 35 המוני פרחיה הכתומים של האורנית הלוהבת רטובים מגשם והשמש החורפית מדליקה אותם בניצוצות המקיפים את חצר הבית כולה. בבית הסמוך, מספר 33, פיקוס ענק כמו הוסיף עוד קומה מאז תיארתי אותו כאן לפני כשנה.

עוד כמה צעדים והנה הפתעת הבוקר: בשדרה מול בית בן גוריון עומדים בגודל טבעי דוד בן גוריון ופולה אשתו, במין יישוב־דעת של אנשים מהיישוב שיצאו לרגע מביתם כדי לנצל כמה דקות של שמש ולצפות כמוני במה שעולל הגשם לשדרה. ידיו של בן גוריון בכיסים של מכנסי החקי שלו ופולה שכחה לנעול את נעליה ויצאה לשדרה בנעלי בית. למה לא, אם תרצה תוכל להיכנס הביתה ולהחליף. הם עומדים בשקט שלא להפריע לעשרות היונים, המפוסלות להפליא אף הן, המנקרות במשטח הגרנוליט שעליו מתרחשת הסצינה הזאת. אי־אפשר שלא לחייך למראה ילד החמוש במגפיים שחורים חדשים המנסה שוב ושוב לגרש את יוני הברונזה ממקומן. אביו מחייך אלי במעין התנצלות, "הוא לא היחיד שמתבלבל. ראיתי כבר גם אנשים מבוגרים שהיו בטוחים שאלה יונים חיות. זה פֶּסֶל מדהים".

אשה ארוכת־שיער רוכנת ליד אחת היונים ואני מעיר לה, "מעניין, היא לא בורחת". היא מרימה את פניה אלי מחייכת. "משונה שאפילו לא שמו שלט עם שם הפסל", אני מוסיף, והיא אומרת בשקט, "לא פסל, פסלת. זאת אני". וזאת כבר ההפתעה השנייה של הבוקר.

שמה שירה זלוור והיא מספרת שעיריית תל אביב פירסמה לפני כשנתיים קול קורא להצעות להקמת שלושים פסלי חוצות ברחבי העיר במטרה להנגיש אמנות במרחב הציבורי. פסל אחר שלה בשם "סידור פרחים" התקבל על־ידי ועדת האוצרים ואז הוצע לה להגיש סקיצה לפסל לציון חמישים שנה למותו של בן גוריון. ההחלטה הראשונה שלה היתה לא להסתפק בבן גוריון אלא להעמיד לידו את אשתו.

"בחיים אנחנו מוקפים באינסוף פרטים מכל הסוגים ומכל הגדלים, חיים ודוממים. הזכות של האמן היא לשלוף פרט אחד מתוך המהומה הזאת, להתבונן בו בעין רעננה כאילו הוא פוגש אותו בפעם הראשונה ולנסות לגרום לצופה לראות אותו באותה דרך"

שדרות בן גוריון 35 צילום: אביבה עין-גיל

היא קיבלה מארכיון הספרייה הלאומית בירושלים צילום של השניים כשהמתינו בשדה בוקר לבואו של עיתונאי קנדי שביקש לראיין אותם. במפגש מקרי עם חוקרת שחקרה את בגדיו של בן גוריון למדה שהוא הקפיד מאוד על לבושו באותו יום כי רצה להיראות כפרופסור אוקספורדי. היא שינתה מעט את זווית עמידתה של פולה כדי שתביט אל ביתה שמעבר לכביש, בשעה שכן גוריון מביט קדימה, לעבר הים. גם רחבת הגרנוליט שעליה מוצב הפסל אופיינית מאוד לתל אביב ולחופיה. כך או אחרת, התוצאה נפלאה.

החלטה שנייה שלה היתה להימנע מכל פומפוזיות ממלכתית. אדרבה, היא חיפשה איך להציג את הצד האנושי של בן גוריון, הצד היומיומי, המשפחתי. בני הזוג כאילו יצאו לרגע מביתם לשדרה כמו כל זוג תל

אביבי אחר. את היונים הוסיפה כדי לחבר אותם לשדרה ולעיר כולה. אני נזכר בפסלו של דיזנגוף הרוכב על סוסתו, פרייצירתו של הפסל דוד זונדלוביץ'. סוסתו של דיזנגוף אמנם נקראה "מהירה", אבל פסלה העומד בשדרות רוטשילד מול ביתו של דיזנגוף אינו מעיד כלל על מהירות יתרה. ארבע רגליה ישרות, צמודות לקרקע, זנבה אינו מתנופף ופיה סגור: הסוסה פשוט עומדת על מקומה, לא פוסעת וודאי לא דוהרת. זונדלוביץ' כאילו אמר לעצמו: רוצים ראש עיר עברית רוכב על סוס? אני אעשה לכם סוס, סוס מוניציפלי, חמורי, סוס שאתו לא מוליכים גייסות לקרב אלא בוחנים אם הרחוב נקי והביוב פועל כשורה.

בינתיים מעיין פוגל, המפיק של הפסל, כורע ליד אחת היונים ומנקה בעדינות את נוצותיה. זלוור מתלוננת שהפסל בקושי בן שבוע וכבר מישהו התיז ספריי על אחת היונים. זהו פסל חוצות ראשון שלה והיא מקווה מאוד שהוונדליזם הזה אינו אות לבאות. איש קשיש השומע אותנו מדברים על הפסל ניגש אלינו ומספר כי גדל בשכונה הזאת מילדותו והכיר היטב את דוד ופולה. "הפסל הזה", הוא אומר, "נותן לי הרגשה שהם חזרו לשכונה".

על כוס קפה בבית הקפה הפופולרי "המשולש" שבפינת שדרות בן גוריון ודיזנגוף אני שומע מזלוור שפיסול ריאליסטי אינו זר לה: לפני שנתיים זכתה להציג תערוכת יחיד במוזיאון תל אביב לאמנות בעקבות פרס שיף לאמנות ריאליסטית שהוענק לה מטעם המוזיאון. תערוכת היחיד הזאת נקראה "התכנסות ציפורים" ובה הציגה פסלים של 370 ציפורים מ-86 מינים שונים שכולם נצפו בארץ. היא אוהבת מאוד לעבוד עם שעווה בגלל התכונות האנושיות שלה: משתנה עם הטמפרטורה, שקופה כמו עור ומזדקנת כמו עור. למעשה, הפסל שזה עתה עזבנו הוא העבודה הראשונה שלה שעשתה את כל הדרך משעווה לברונזה ואחר־כך נצבע. בתהליך היציקה, היא מתנצלת, בן גוריון איבד שני סנטימטר מגובהו.

היא נולדה בחיפה להורים שהגיעו מאוסטרליה, למדה תיכון באולפנה בירושלים שבה הדגש היה פחות על אמנות קלאסית ויותר על מלאכת יד וסריגה, אחר־כך למדה שנה אחת אמנות באוניברסיטה העברית, ובקורס "הכרת חומרים ועיצובם" גילתה שהתשוקה האמיתית שלה

היא ליצור אמנות ולא־דווקא ללמוד על תולדות האמנות. מאוחר יותר למדה במכללה לאמנות בבית ברל (סיימה בשנת 2004) ושם גילתה את השעווה שנהפכה לה מעין כתב־יד. "תראה", היא אומרת, "בחיים אנחנו מוקפים באינסוף פרטים מכל הסוגים ומכל הגדלים, חיים ודוממים. הזכות של האמן היא לשלוף פרט אחד מתוך המהומה הזאת, להתבונן בו בעין רעננה כאילו הוא פוגש אותו בפעם הראשונה ולנסות לגרום לצופה לראות אותו באותה דרך".

היא מראה לי על מסך הנייד שלה פסל של הבניין שבו גרה פעם ברחוב רש"י 44 בתל אביב. אני רואה את הטיח המוזנח, דודי השמש והמזגנים ומבין בדיוק למה התכוון המשורר: החוכמה אינה למצוא יופי בעולם יפה. החוכמה היא לגלות יופי בעולם כעור ומוזנח. מהרבה בחינות, זה יכול היה לשמש מוטו גם לרשימות רבות המופיעות במדור זה.

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ